

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621203183
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6621203183.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: W. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX, v konaní o zaplatenie 2 013,21 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/85/2021 - 160 zo dňa 16. mája 2022 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **nepriznáva**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu (I. výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pôvodný žalobca - M. U. A., a.s., so sídlom V. N. 1, XXX XX A., IČO: XX XXX XXX (ďalej aj „pôvodný žalobca“) sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 2 013,21 € titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 01.07.2015 (ďalej aj „úverová zmluva“ alebo „zmluva o revolvingovom úvere“) spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 21.06.2021 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že pôvodný žalobca uzavrel úverovú zmluvu a poskyto(va)l úver v rámci predmetu svojho podnikania, žalovaný ju za tým účelom neprijal. Pôvodný žalobca v čase uzavretia úverovej zmluvy disponoval týmito informáciami o príjmoch, výdavkoch a pomeroch žalovaného: žalovaný uvádzal čistý mesačný príjem vo výške 520,- €, povinnosť platiť úver, resp. hypotéku alebo leasing vo výške 40,- € a mesačné poplatky súvisiace s vedením domácnosti vo výške 15,- €. Deklaroval, že je od novembra 2014 zamestnaný v spoločnosti K. - VL s.r.o. Na základe úverovej zmluvy pôvodný žalobca poskytol žalovanému revolvingový úver s dohodnutým úverovým rámcom vo výške 1 200,- €. Žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver v mesačných splátkach po 40,- €, s dohodnutou splatnosťou k 20. dňu v mesiaci. Úroková sadzba a ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) činila 22,80%. Úverová zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Žalovaný vyčerpal spolu sumu 3 505,86 €, posledné čerpanie vykonal dňa 04.11.2015. Štandardné úroky, sankčné úroky a poplatky mu boli vypočítané na sumu 2 267,54 €. Žalovaný vrátil pôvodnému žalobcovi spolu sumu 3 760,19 €, poslednú splátku zaplatil dňa 07.05.2018. Vzhľadom na nesporné skutkové tvrdenia žalobcu mal súd prvej inštancie za to, že výzva na splatenie pohľadávky zo dňa 05.04.2018, s ktorou bol žalovaný v tom čase v omeškaní a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 02.08.2018 boli žalovanému riadne doručené. Po doručení výzvy na splatenie

pohľadávky žalovaný dňa 24.04.2018 dlžné splátky pohľadávky uhradil. Následne sa žalovaný znova dostal do omeškania so splácaním úveru.

3. Súd prvej inštancie mal na základe takto vykonaného dokazovania za to, že úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „O. z.“), ktorá sa zároveň spravuje aj zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“).

4. Mal taktiež za to, že sa jedná o poskytnutie úveru formou povoleného prečerpania v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., preto skúmal, či úverová zmluva obsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i), j), x) a aa) uvedeného zákona. Za nedôvodnú síce považoval obranu žalovaného, že úverová zmluva neobsahuje správny výpočet RPMN, nakoľko sa nejedná o podstatnú náležitosť tejto úverovej zmluvy, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie úverová zmluva neobsahuje inú obligatórnu náležitosť, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., resp. vyjadrenie tohto termínu v zmluvných dojednaniach ako deň zániku zmluvy alebo deň vyhlásenia okamžitej splatnosti nepovažoval za postačujúce pre jeho jednoznačné zistenie v čase uzavretia úverovej zmluvy. Vzhľadom na uvedené v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný pritom zaplatil viac, ako mu bola poskytnutá celková istina úveru.

5. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie aj námietku žalovaného, že pôvodný žalobca nepostupoval pri uzavretí úverovej zmluvy s odbornou starostlivosťou vzhľadom na vyššie uvedené informácie o príjmoch, záväzkoch, výdavkoch a zamestnaní žalovaného, ktoré získal od žalovaného zo žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty I. (návrhu na uzavretie úverovej zmluvy). Poukázal na ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého vyplýva, že pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splnenie úveru, až v prípade, že veriteľ hrubo poruší svoje povinnosti, je možné úver považovať za bezúročný a bezodplatný. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie nemožno hovoriť, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa, pretože veriteľ si zhromaždil údaje o dlžníkovi (jeho príjmoch, výdavkoch). Zároveň spotrebiteľ mal povinnosť v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnúť veriteľovi úplne, presné a pravdivé údaje potrebné pre posúdenie schopnosti splácať úver. Prípadné nepreverenie dlžníkom uvedených údajov veriteľom cestou potvrdení, resp. nahliadnutím do príslušných registrov nemožno podľa názoru súdu prvej inštancie považovať za hrubé porušenie povinností veriteľa.

6. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené zosplatenie pohľadávky, súd prvej inštancie zo žalobcom tvrdeného datovania výzvy na splatenie pohľadávky (úveru) dňom 05.04.2018 a jej následného doručenia dlžníkovi (žalovanému) vyvodil, že žalovaný musel byť vyzvaný na splatenie splátok pohľadávky splatných do 20.03.2018 vrátane, dlžné splátky však dňa 24.04.2018 uhradil, preto pre uvedenú splátku nemohla byť vyhlásenia mimoriadna splatnosť úveru. Súd prvej inštancie zastával názor, že na to, aby mohol veriteľ vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru pre inú, neskôr splatnú splátku, bo povinný doručiť dlžníkovi novú výzvu na splnenie dlhu, pričom táto skutočnosť nebola v konaní tvrdená ani preukázaná. Aj keď žalobca v konaní tvrdil, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená vo vzťahu k splátke splatnej dňa 15.07.2018 (v zmysle zmluvných dojednaní skôr dňa 20.07.2018), podľa súdu prvej inštancie bol žalovaný preukázateľne v omeškani so splátkou splatnou 20.05.2018, pôvodný žalobca nevyzval žalovaného na splnenie dlhu a v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalovaný nebol v omeškani s touto splátkou viac ako 3 mesiace, preto podľa súdu prvej inštancie neboli dodržané podmienky ustanovení § 53 ods. 9 O. z. v spojení s § 565 O. z. na vyhlásenie predčasnej splatnosti pohľadávky (úveru). Keďže pohľadávka nebola v čase postúpenia splatná, nebolo dodržané ani ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý pre postúpenie pohľadávky vyžaduje, aby táto bola po termíne konečnej splatnosti, resp. sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, preto je potrebné zmluvu o postúpení pohľadávky považovať za neplatnú, v dôsledku čoho žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore.

7. Napokon súd prvej inštancie považoval za dôvodnú námietku premlčania uplatnenej pohľadávky vznesenú žalovaným vychádzajúc z toho, že splatnosť celého dlhu sa odvíjala od dlžnej splátky splatnej dňa 20.05.2018, od splatnosti ktorej začala v zmysle § 103 O.z. v spojení s § 101 O.z. plynúť trojročná

premlčacia doba na uplatnenie pohľadávky a táto uplynula dňa 20.05.2021. Žaloba bola podaná na súd prvej inštancie až dňa 28.07.2021, teda po jej uplynutí.

8. Súd prvej inštancie teda zhrnul, že žalobu zamietol ako nedôvodnú z troch dôvodov: pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom žalovaný zaplatil viac, ako od pôvodného žalobcu vyčerpal, pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pre premlčanie pohľadávky.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu strán sporu. Nakoľko však plne úspešnému žalovanému trovy konania preukázateľne nevznikli, súd prvej inštancie mu nárok na ich náhradu nepriznal.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C. s. p., t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Žalobca v odvolaní uviedol, že žalobou bol uplatnený nárok zo zmluvy o používaní kreditnej platobnej karty Pôžičková karta I. a zmluvy o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere, na základe ktorej žalovaný čerpal prostredníctvom platobnej karty peňažné prostriedky v celkovej sume 2 405,86 € a na splatenie úveru uhradil sumu 2 658,53 €. Za nesprávny preto považoval skutkový záver súdu prvej inštancie „v konaní nebolo sporné, že žalovaný vyčerpal z úverového rámca sumu 3.505,86 €, pričom zaplatil v splátkach sumu 3.760,19 €“. Vzhľadom na to, že spotrebiteľský revolvingový úver je špecifický bankový produkt, na základe ktorého žalovaný opakovane čerpal peňažné prostriedky, ktoré bol povinný vrátiť, konečný termín splatnosti revolvingového úveru, ako ani konkrétny počet splátok nebol zmluvne dohodnutý. Dátum konečnej splatnosti revolvingového úveru sa totiž priamo odvíja od potreby žalovaného čerpať, resp. nečerpať finančné prostriedky, a preto určenie termínu konečnej splatnosti úveru uvedením konkrétneho dátumu nie je možné. Preto žalobca považuje uvedenie termínu konečnej splatnosti spôsobom špecifikovaným v úverovej zmluve za jasné, zrozumiteľné a v plnom súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a záver súdu prvej inštancie o nedodržaní tohto ustanovenia za arbitrárny, resp. nepreskúmateľný až zmatečný.

12. Na rozdiel od argumentácie žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie, že boli splnené podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 O. z. a § 565 O.z., keď tvrdil, že pôvodný žalobca (jeho právny predchodca) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 02.08.2018 pre nezaplatenie splátky splatnej 15.07.2018 (15. deň je dňom splatnosti splátky v zmysle žiadosti o úver), žalovaný bol v omeškaní s platením splátok po dobu dlhšiu ako tri mesiace (od 13.12.2017) a na túto skutočnosť a možnosť zosplatenia úveru bol včas upozornený výzvou zo dňa 05.04.2018 (viď č. I. 115 súdneho spisu a posledný odsek na líci č. I. 116 spisu), v odvolaní apelujúc na čl. 16 ods. 1 základných zásad C. s. p. už súdu prvej inštancie vyčítal, že aplikoval v spore nesprávne ustanovenia právneho predpisu, a to práve § 53 ods. 9 O.z. v spojení s § 565 O.z. Podľa názoru žalobcu prezentovaného v odvolacom konaní je potrebné podanie pôvodného žalobcu zo dňa 02.08.2018 napriek jeho označeniu ako „oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ považovať za výzvu na úhradu (celého) dlhu v zmysle § 563 O.z., podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Tento svoj záver oprel žalobca o tvrdenie, že v úverovej zmluve medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom (žalovaným) absentovala dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú. Práve vzhľadom na špecifickosť revolvingového úveru uvedenú vyššie bola doba trvania zmluvy dojednaná na dobu neurčitú a nebol dojednaný ani konkrétny počet splátok. Podľa žalobcu v predmetnom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach. V tejto súvislosti žalobca poukázal na odbornú právnickú literatúru: „„Pri plnení v splátkach je dlh, ktorého výška je vopred určená, rozdelený na dve alebo viac čiastkových plnení, ktorých súčet predstavuje celkový objem záväzku. Od plnenia v splátkach je potrebné dôsledne odlíšiť opakujúce sa plnenie, resp. plnenie opakujúcich sa dávok v trvajúcom záväzku vzťahu. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená (aj keď ju možno objektívne predvídať vo vzťahoch na dobu určitú) a závisí od doby trvania samotného záväzku. Záväzkové vzťahy s opakujúcim sa plnením

nezanikajú splnením v pravom slova zmysle slova, ale uplynutím času, výpoveďou, dohodou alebo iným odlišným spôsobom.“ (Občiansky zákonník II. § 451-880. 2. vydanie, Komentár. Praha: C. H. Beck. Števec M. a kol. 2019, s. 2131). Žalobca mal preto za to, že v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až výzvou zo dňa 02.08.2018 pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného. Ust. § 53 ods. 9 O.z. v spojení s § 565 O.z. upravujú podmienky zosplatenia v prípade klasického splátkového úveru, kde je vopred dohodnutá presná výška splátky, termín splatnosti každej splátky, ako aj určená celková suma úveru a konečná splatnosť úveru. Vzhľadom na špecifickosť revolvingového úveru z úverovej zmluvy nevyplývala povinnosť žalovaného splácať v pravidelných mesačných vopred dohodnutých splátkach, keďže splatnosť jednotlivých splátok sa odvíjala priamo od toho, kedy a v akej výške sa žalovaný rozhodol čerpať, resp. nečerpať poskytnuté finančné prostriedky. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval žalobca za nesprávne závery súdu prvej inštancie o nesplnení podmienok podľa § 53 ods. 9 O.z. v spojení s § 565 O.z. a v dôsledku toho aj o nesplnení podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v platnom znení a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a z toho odvodenom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v tomto spore.

13. Vyššie uvedenej zmenenej argumentácii v odvolacom konaní zodpovedala aj zmena argumentácie žalobcu v odvolaní ohľadne otázky premlčania práva uplatneného žalobou. Kým v konaní pred súdom prvej inštancie mal žalobca za to, že v súlade s ust. § 103 O.z. začala premlčacia doba plynúť od splatnosti splátky splatnej dňa 15.07.2018, pre ktorú sa došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a uplynula by najskôr 15.07.2021, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 28.07.2021, teda podľa žalobcu bolo jeho právo uplatnené na súde pred uplynutím premlčacej doby (logicky nesprávny záver, keďže 28.07.2021 nasledoval po 15.07.2021 - poznámka odvolacieho súdu), v nadväznosti na zmenenú argumentáciu v odvolacom konaní ohľadne posudzovania právnych účinkov podania zo dňa 02.08.2018, žalobca opätovne vychádzajúc z toho, že nedošlo k dojednaniu splátok, bol už názoru, že na tento prípad je ust. § 103 O.z. neaplikovateľné, súd prvej inštancie mal nielen ohľadne dĺžky, ale aj ohľadne začatia plynutia premlčacej doby aplikovať ust. § 101 O.z. Už spomínaný list zo dňa 02.08.2018 bol bez ohľadu na jeho označenie vypovedaním úverovej zmluvy a výzvou na zaplatenie dlhu, čím veriteľovi v zmysle § 563 O.z. vnikol voči dlžníkovi nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca zastáva názor, že premlčacia doba nemohla začať plynúť pred výzvou na zaplatenie dlhu z úverovej zmluvy, nakoľko žalobcovu právo nebolo „actio nata“, a teda v prípade podania žaloby na príslušný súd pred zaslaním výpovede a ukončením zmluvného vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným by bola žaloba zamietnutá ako predčasne podaná, nakoľko žalovaný mohol v zmysle uzatvorenej zmluvy naďalej čerpať finančné prostriedky do výšky úverového limitu a splácať pohľadávku spôsobom dojednaným v zmluve. Na základe uvedeného má žalobca za to, že svoj nárok si mohol s úspechom uplatniť na súde až po ukončení zmluvy, a preto k začatiu plynutia trojročnej premlčacej doby došlo najskôr dňa 03.08.2018 (deň nasledujúci po vyhotovení výpovede zmluvy). Nakoľko žaloba bola podaná na súd dňa 28.07.2021, právo ňou uplatnené bolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/146/2008 zo dňa 31.07.2008, ktoré sa odklonilo od dovtedajšej judikatúry (R 28/84) a kde sa uvádza: „Podľa názoru dovolacieho súdu aj v prípadoch, v ktorých čas splnenia nebol dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, začína premlčacia doba plynúť dňom splatnosti dlhu, ak obsahom záväzku je povinnosť niečo dať alebo konať. I keď začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova „mohlo“ a nie „mohol“), nemôže predchádzať vzniku nároku, ktorý vzniká až splatnosťou. V právnej teórii je nárok chápaný ako právna možnosť uplatniť svoje subjektívne právo, t.j. domáhať sa právnej ochrany jeho realizácie. Napr. z pôžičky vznikne subjektívne právo veriteľa na vrátenie požičanej veci. Nárok na jej vrátenie mu však vznikne až v dobe, keď sa pôžička stane splatnou (Knapp, V. : Teorie práva, 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1995, str. 197). Až splatnosťou vzniká možnosť uplatnenia práva na súde, ktorá je pojmovým znakom nároku. Pokiaľ by veriteľ podal žalobu skôr, ako by požiadal dlžníka o splnenie dlhu, teda skôr ako by nastala splatnosť dlhu, nebola by actio nata. Žaloba by bola predčasná, pretože by ňou nebol uplatňovaný existujúci nárok. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že doručením žaloby obsahujúcej výzvu na plnenie by nastali hmotnoprávne účinky tohto úkonu spočívajúce vo vzniku nároku. Ustanovenie § 101 Obč.zák. požitím slov „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň, keď sa právo skutočne mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda keď je actio nata, a nie na deň, keď by sa mohlo po prvý raz uplatniť, teda keď by mohla byť actio nata. (...) Dovolací súd sa v riešení uvedenej otázky odkláňa od doterajšej judikatúry, t.j. od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí R 28/84, v zmysle ktorého ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak stanovená (§ 78 Obč.zák. - poznámka : teraz § 563), začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Okrem už uvedených dôvodov sa s týmto

právnym názorom nestotožňuje aj pre nedostatok právnej argumentácie, ktorá napriek tomu, že išlo o otázku spornú už od prijatia zák.č. 141/1950 Sb. (tzv. stredného občianskeho zákonníka), sa obmedzila len na konštatovanie záveru, že možnosť daná veriteľovi vyvolať splatnosť záväzku nesie so sebou súčasne aj právo veriteľa vymáhať splnenie záväzku, teda možnosť svoje právo aj vykonať, pričom prvá objektívna možnosť výkonu práva je daná okamihom, keď veriteľ najskôr mohol o splnenie požiadať.“

14. Podporne žalobca ohľadne neuplynutia premlčacej doby argumentoval tým, že aj keby pripustil záver súdu prvej inštancie, že premlčacia doba mala začať plynúť dňom 20.05.2018, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, či súd prvej inštancie na vec aplikoval ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v platnom znení (ďalej aj „zákon č. 62/2020 Z.z.“), v zmysle ktorých lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa 27.03.2020 do 30. apríla 2020 a v čase od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynú, z toho dôvodu je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Žalobca uviedol, že vzhľadom na ustálenie začiatku a konca plynutia premlčacej doby súdom prvej inštancie, tento opomenul uvedené zákonné ustanovenia aplikovať. Pri ich aplikácii by sa totiž po zarátaní období 35 + 41 dní, počas ktorých premlčacia doba neplynula, koniec premlčacej doby posunul najneskôr na 04.08.2021 (20.05.2021 + 76 dní). Aj vzhľadom na túto podporujúcu argumentáciu bolo právo uplatnené žalobou podanou na súd dňa 28.07.2021 právom uplatneným pred uplynutím premlčacej doby.

15. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, eventuálne aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu doručenému mu dňa 26.07.2022 nevyjadril.

17. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., len z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. súc viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 C. s. p. a dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo svojich výrokoch vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť.

18. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou prezentovanou žalobcom až v odvolacom konaní, že list pôvodného žalobcu adresovaný žalovanému zo dňa 02.08.2018 a označený ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ je v skutočnosti vypovedaním úverovej zmluvy a výzvou na zaplatenie dlhu podľa § 563 O.z. Túto svoju argumentáciu opiera o tvrdenie, že v úverovej zmluve nebolo dojednané plnenie v splátkach na dobu určitú, celková výška dlhu nie je vopred stanovená, teda štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť bola len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzkovom vzťahu, pričom poukázal na vyššie uvedenú odbornú právnickú literatúru. Citáciu uvedenú žalobcom považuje odvolací súd za vytrhnutú z kontextu. Odvolací súd si pre ozrejmienie svojich úvah v tejto otázke dovoľí odcitovať z 1. vydania komentára k Občianskemu zákonníku: „Od plnenia v splátkach je potrebné dôsledne odlíšiť opakujúce sa plnenie, resp. plnenie opakujúcich sa dávok v trvajúcim záväzkovom vzťahu. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená (aj keď ju možno objektívne predvídať pri vzťahoch na dobu určitú) a závisí od doby trvania samotného záväzkového vzťahu. Záväzkové vzťahy s opakujúcim sa plnením nezanikajú splnením v pravom slova zmysle, ale uplynutím času (§ 578 OZ), výpoveďou (§ 582 OZ), dohodou (§ 572 ods. 2 OZ) alebo iným odlišným spôsobom. Splnením môžu zaniknúť iba jednotlivé záväzky zodpovedajúce individuálnemu a opakujúcemu sa plneniu, ktoré však nemá charakter splátky celkového dlhu. Ide predovšetkým o plnenie nájomného (§ 671 OZ), dôchodku (§ 842 OZ), vyživovacej povinnosti podľa ZR (zákona o rodine - poznámka odvolacieho súdu) a podobne. Na právne vzťahy s opakujúcim sa plnením nemožno § 565 aplikovať.“ (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. okol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 1986 s.).

19. Aj keď odvolací súd uznáva, že revolvingový úver má určité špecifiká oproti „klasickému“ úveru, ktorého výška je vopred už v čase uzavretia zmluvy stanovená, nezdieľa názor žalobcu, že jeho vrátenie

nebolo dojednané v splátkach. Revolvingový úver je charakteristický tým, že sa vopred dohodne, resp. schváli len tzv. úverový rámec, v ktorom sa môže dlžník pri čerpaní úveru pohybovať, v tomto prípade 1 200,- € a naozaj závisí od vôle a konania dlžníka, či čerpanie finančných prostriedkov v rámci schváleného úverového rámca využije, alebo nie. Akonáhle však hoci aj len časť prostriedkov z úverového rámca vyčerpá, niet rozdielu v záväzku oproti „klasickému“ úveru túto čerpanú časť (+ príslušný dojednaný úrok, či poplatok) vrátiť (v splátkach). V úverovej zmluve bola stanovená povinnosť dlžníka čerpanú čiastku vracať v mesačných splátkach vo výške 40,- € s dohodnutým termínom splatnosti v 15., resp. 20. deň v mesiaci (pre úvahy odvolacieho súdu z hľadiska posudzovania, či bolo dojednané plnenie v splátkach nie je podstatný spor medzi súdom prvej inštancie a žalobcom ohľadne konkrétneho dňa v mesiaci, kedy bola splátka splatná, ale že bol určený). Ak by teoreticky medzitým, ako dlžník dospláca čerpanú čiastku úveru znova úver nečerpá, splnením poslednej splátky v závislosti od celkovej výšky istiny a k nej prislúchajúcim úrokom či poplatkom by celkový dlh zanikol, nie je teda naplnená požiadavka, že celkový dlh splnením (poslednej príslušnej splátky) nezaniká. Na tom nič nemení skutočnosť, že samotná zmluva o revolvingovom úvere trvá naďalej, pretože počas jej existencie je dlžníkovi stále daná možnosť ďalšieho čerpania úveru. Práve vzhľadom na uvedený charakter revolvingového úveru (kedy sa navyše často časovo prelína čerpanie a splácanie úveru) nemožno vopred už pri uzatváraní zmluvy určiť, dohodnúť dobu trvania záväzkového vzťahu nejakou lehotou, či konkrétnym termínom konečnej splatnosti úveru, či počet splátok, a preto keďže vzhľadom na dané špecifiká sa zmluva o revolvingovom úvere dojednáva na dobu neurčitú, možno ju ukončiť napr. výpoveďou, resp. dohodou, ktorá má okrem iného za následok, že aj keby dlžník už všetko splatil, nemohol by už znova úver čerpať vzhľadom na zánik právneho vzťahu ukončenou zmluvou založeného. Dané špecifiká revolvingového úveru však nespôsobujú nemožnosť dojednania plnenia dlžníka v splátkach. Praktický ekonomický život priniesol potrebu revolvingového úveru, v ktorom je nastavený automatický mechanizmus (opakovaného) čerpania a splácania úveru. Bez jeho existencie by bolo nutné každé jednotlivé čerpanie a splácanie dojednávať osobitnou zmluvou, čo odporuje potrebe praktickosti a flexibility ekonomického života. Skutočnosť, že revolvingový úverový vzťah má ako svoju podstatu a zmysel zakotvený automatický mechanizmus čerpania a splácania úveru bez potreby osobitného znovudojednávania úveru však neznamena, že sa naň (až na špecifiká stanovené vyššie) nevzťahujú zákonné pravidlá pre „klasický“ úver. Nemá oporu v zákonnej úprave tvrdenie žalobcu, že ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. sa vzťahujú len na „klasický“ úver. Z daných ustanovení nevyplývajú kritériá stanovené žalobcom, že musí byť vopred (už v čase uzavretia zmluvy) dohodnutá, či určená celková suma úveru a konečná splatnosť úveru. V tomto prípade bola dohodnutá presná výška splátky (40,- € mesačne) a termín splatnosti každej splátky (15., resp. 20. deň v mesiaci). Taktiež celková výška dlhu je po čerpaní úveru vopred známa, je určiteľné s prihliadnutím na dojednané zmluvné podmienky a vzhľadom na aktuálnu výšku vyčerpaného úverového rámca, akú sumu má dlžník plniť v akých (mesačných) splátkach a pri ich dodržaní, kedy dôjde k jej splateniu. Na tom nič nemení skutočnosť, že po každom ďalšom čerpaní sa táto suma, počet splátok a termín jej splatenia menia. Napokon aj zákon č. 129/2010 Z.z. s revolvingovým úverom výslovne počítá v ust. § 14, ktoré pojednáva o zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú, jej charakteristickým znakom oproti zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú spočívajúcom v oprávnení spotrebiteľa na (opakované) čerpanie úveru a o podmienkach jej ukončenia a tento zákon osobitne tento spotrebiteľský úver nevyklučuje z uplatňovania podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 17 daného zákona.

20. Ako správne uvádza vyššie citovaný komentár, typickým príkladom opakujúceho sa plnenia (nie plnenia v splátkach) je plnenie výživného alebo nájomného. Dĺžku trvania vyživovacej povinnosti nemožno vopred určiť. Napr. (zákonná) vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom v zmysle § 62 ods. 1 ZR trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Celková výška výživného je určiteľná, resp. predvídateľná len na určité časové obdobie. Taktiež čiastkové výživné zodpovedajúce napr. jednému mesiacu splnením zanikne, za ďalší mesiac sa však stane splatným ďalšie výživné, preto platí, že tento záväzkový vzťah (samotná vyživovacia povinnosť) s opakujúcim sa plnením nezaniká splnením v pravom slova zmysle. Vyživovacia povinnosť ako taká zanikne napr. nadobudnutím schopnosti dieťaťa samo sa živiť, smrťou vyživovanej osoby, resp. osoby výživou povinnej, teda iným spôsobom ako splnením dlhu.

21. Obdobne nájomná zmluva môže byť uzavretá na dobu neurčitú. Opakujúcim sa plnením je nájomné, ktoré je nutné za určité časové obdobie nájomu uhradiť. Celková výška dlhu na nájomnom nie je vopred známa, keďže nie je vopred známe, dokedy bude nájomný vzťah trvať, avšak nájomné je objektívne predvídateľné (dlžník vie, koľko bude musieť na nájomnom za určité časové obdobie zaplatiť). Opätovne

splnením nájomného za určité dojednané časové obdobie zanikne len toto plnenie, bude sa však obnovovať pre nasledujúce časové obdobia (preto je opakujúcom sa plnením) až dovtedy, kým nedôjde k ukončeniu nájomného vzťahu napr. výpoveďou, dohodou a pod.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že list zo dňa 02.08.2018 označený ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ nemožno len preto, že sa týka revolvingového úveru, považovať za výzvu na zaplatenie podľa § 563 O.z. (t.j. jednostrannú žiadosť veriteľa o zaplatenie dlhu, na základe ktorej dôjde k určeniu splatnosti dlhu), ani za výpoveď zmluvy o revolvingovom úvere. Skutočnosť, že veriteľ využije svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru automaticky neznamená, že využije aj právo na vypovedanie zmluvy. Vo všeobecnosti nevyklučuje uplatnenie práva na zosplatenie úveru čerpaného v minulosti (samozrejme za splnenia zákonných podmienok) možnosť do budúcnosti čerpať ďalší úver v rámci stanoveného úverového rámca. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a výpoveď zmluvy dojednanej na dobu neurčitú sú dve samostatné práva (čo nevyklučuje možnosť odchylnej zmluvnej úpravy spočívajúcej v určitej naviazanosti týchto dvoch práv).

23. Uvedenú zmenu (skutkovej a právnej) argumentácie zo strany žalobcu v odvolacom konaní považuje odvolací súd za účelovú. Argumentácia žalobcu uvedená v konaní pred súdom prvej inštancie uznávajúca dojednanie plnenia úveru v splátkach pôvodným žalobcom a žalovaným a následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 02.08.2018 by totiž viedla k jeho neúspechu v spore, pretože či už súd prvej inštancie vychádzal pri určení začiatku trojročnej premlčacej doby zo splátky splatnej dňa 15., resp. 20.05.2018 a žalobca až zo splátky splatnej dňa 15.07.2018 (ako tej splátky, pre nezaplatenie ktorej došlo k zosplateniu dlhu, úveru), premlčacia doba, v rámci ktorej bolo nutné právo uplatnené žalobou uplatniť na súde, uplynula najneskôr dňa 15.07.2021. Žaloba bola podaná na súd dňa 28.07.2021, teda niekoľko dní po uplynutí premlčacej doby, preto je vecne správny záver súdu prvej inštancie o premlčaní práva uplatneného žalobou a tým o nemožnosti jeho priznania súdom. Sám žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že plnenie revolvingového úveru bolo dojednané v splátkach, tvrdil dátum ich splatnosti a tvrdil splnenie ďalších podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 O.z. v spojení s ust. § 565 O.z. potrebných na to, aby nastal dispozíciou právnej normy predpokladaný právny následok spočívajúci v predčasnej splatnosti úveru. Tie skutkové tvrdenia aj čiastočne preukazoval úverovou zmluvou. Odvolací súd riadiac sa zákonnou koncentráciou konania podľa § 154 C. s. p. je toho názoru, že žalobca v odvolacom konaní nemohol právne účinným spôsobom uplatniť odlišné skutkové tvrdenie o tom, že nebolo dojednané plnenie úveru v splátkach a od toho sa odvíjajúci záver, že výzva zo dňa 02.08.2018 je preto v skutočnosti výzvou podľa § 563 O.z. Splnenie zákonných podmienok na uplatnenie novôt v odvolacom konaní podľa § 366 C. s. p. žalobca ani netvrdil.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené je pre rozhodnutie v tejto veci nadbytočné zaoberať sa závermi uvedenými v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Cdo/146/2008 zo dňa 31.07.2008, ktoré navyše predstavuje ojedinelý odklon od ustálenej praxe NS SR vyjadrenej aj v jeho rozhodnutiach vydaných po tomto rozhodnutí (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/41/2020 zo dňa 12. 08. 2020, ktoré prešlo aj testom ústavnosti v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 30/2021 zo dňa 19. 01. 2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť voči predmetnému uzneseniu Najvyššieho súdu SR). Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej súdnej praxe tejto najvyššej súdnej autority naďalej platí záver obsiahnutý v judikáte R 28/84, že ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak stanovená (§ 78 O.z. - teraz § 563 O.z. - poznámka odvolacieho súdu), začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Žalobca v odvolaní nenapadol skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že žalovaný úver naposledy čerpal dňa 04.11.2015, v prípade tvrdenom žalobcom v odvolacom konaní, že splatnosť celkového dlhu nebola dohodnutá, by trojročná premlčacia doba ohľadne poslednej vyčerpanej čiastky úveru bola začala plynúť 05.11.2015 a bola by uplynula dňa 05.11.2018 a ohľadne skôr čerpaných čiastok úveru ešte skôr, teda dávno pred podaním žaloby. Ani táto argumentácia žalobcu v odvolacom konaní by teda neviedla k jeho úspechu v tomto spore.

25. K odvolacím námietkam žalobcu ohľadne (ne)aplikácie zákona č. 62/2020 Z.z. na tento prípad, konkrétne na beh trojročnej premlčacej doby odvolací súd uvádza, že nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku spočívajúcu podľa žalobcu v tom, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, či súd prvej inštancie uvedený zákon aplikoval, keď zároveň žalobca uvádza, že vzhľadom na ustálenie konca premlčacej doby súd prvej inštancie príslušné ustanovenia tohto zákona opomenul na vec aplikovať. Je teda zjavné, že súd prvej inštancie ust. § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. na plynutie premlčacej doby neaplikoval.

26. Podľa názoru odvolacieho súdu sa uvedené ustanovenia v tomto konkrétnom prípade neaplikujú, nemajú vplyv na plynutie a koniec premlčacej doby, pretože zákonnou podmienkou ich aplikácie je podmienka, že by jej uplynutím došlo k premlčaniu práva, inak povedané, koniec premlčacej doby by musel pripadnúť do jedného z rozhodujúcich období, t.j. do obdobia od 27.03.2020 do 30.04.2020, resp. od 19.01.2021 do 28.02.2021. Uvedený záver podporujú aj dôvodové správy k týmto zákonným ustanoveniam, podľa ktorých toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Nakoľko v tomto prípade koniec premlčacej doby pripadol na obdobie po 28.02.2021, uvedené zákonné ustanovenia sa na tento prípad nevzťahujú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na rozhodnutie iného senátu tohto krajského súdu, a to rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/10/2022 zo dňa 29.03.2022, v ktorom sa k tejto otázke uvádza: „Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 62/2020 Z. z. o mimoriadnych opatreniach v justícii v súvislosti s COVID - 19 časť opatrení zavádzaných vyššie uvedeným zákonom je koncipovaná ako opatrenia dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú. Navrhované opatrenie upravené v § 1 zák. č. 62/2020 (citované vyššie), má za cieľ v písm. a/ dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a v písm. b/ navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 12. 03. 2020 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t. j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ mal za to, že uvedené opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez toho, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t.j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva, najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka...Z uvedeného znenia § 1 Zák. č. 62/2020 ako i z dôvodovej správy vyplýva, že uvedené upravuje prípady, kedy v čase vrcholiacej pandémie vírusu COVID - 19 bola pre celospoločenskú situáciu vyžadujúcu obmedzenie mobility obyvateľstva, sťažaná možnosť uplatňovať právo na súde, bola podstatne obmedzená dosiahnuteľnosť advokátov a sťažaná možnosť vykonania porady občana s advokátom a následného uplatnenia práva na súde, preto sa uvedená situácia nevzťahovala na plynutie všetkých premlčacích a prekluzívnych lehôt všeobecne, ale len tých, ktoré by uplynuli v čase vrcholiacej pandémie, v čase ktorý bol predmetným právnym predpisom i vymedzený. Uvedené vyplýva i zo samotného znenia § 1 Zák. č. 62/2020 „uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva“ a uvedenému zmyslu a výkladu zákona svedčí i znenie § 1 písm. b/ zák. č. 62/2020 Z.z., ktoré upravuje, že lehoty ktoré uplynuli po 12. marci do dňa účinnosti tohto zákona (t. j. ktoré by uplynuli medzi 12. marcom a 27. marcom 2020) sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Nemožno preto akceptovať názor žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu prezentovaný v odvolaní, že v zákonom vymedzenom časovom období (od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 alebo dokonca od 27. 03. 2020 do 28. februára 2021) zo zákona spočívali všetky premlčacie doby „en bloc“, ktoré boli počas trvania platnosti a účinnosti zákona v behu, ale uvedená úprava sa vzťahuje len na tie prekluzívne a premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli.“. Rovnaký právny názor zaujal Krajský súd v Banskej Bystrici napr. aj v rozsudku sp. zn. 43CoCsp/16/2022 zo dňa 07.07.2022.

27. S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy a závery odvolacieho súdu je bez právneho významu (bez vplyvu na celkový výsledok tohto sporu - zamietnutie žaloby) posudzovanie, či sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, či žalovaný čerpal celkovo sumu 3 505,86 € alebo 2 405,86 € a zaplatil 3 760,19 € alebo 2 658,53 €. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že za vnútorne rozporné považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, keď na jednej strane dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na zosplatnenie úveru, a preto žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore, na druhej strane považuje úver za zosplatnený pri úvahách o premlčaní práva žalobcu, keď začiatok premlčacej doby určil aplikujúc ust. § 103 veta druhá O.z. od splatnosti splátky, pre ktorú sa stal splatným celý dlh. Tento rozpor však vzhľadom na vyššie uvedené úvahy a závery odvolacieho súdu ohľadne zosplatnenia úveru a premlčania práva žalobcu nemá taktiež vplyv na výsledok sporu.

28. Odvolací súd preskúmal v zmysle § 379 písm. a) C. s. p. aj od I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej závislý II. výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že napriek plnému úspechu žalovaného v prvoinštančnom konaní mu nárok na náhradu trov (prvoinštančného) konania nepriznal

z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli. Odvolací súd sa s týmto výrokom ako vecne správnym stotožňuje a preto ho v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené v Zbierke stanovísk NSSR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018, ktorého právna veta znie: „Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

29. O nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. rovnakým spôsobom ako súd prvej inštancie o jeho nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, pretože ani v odvolacom konaní žalovanému žiadne trovy nevznikli (bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril).

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie vád a jeho poučení o následkoch neodstránenia vád dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).